

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

UN PRESENT QUE TORNA A CASA

per PRAT

— Ja que ens voleu deixar, simpàtic explorador, permeteu que us faci present d'un record meu: aquest paquet conté la llavor d'un arbre superb com mai no n'havau vist cap a casa vostra!

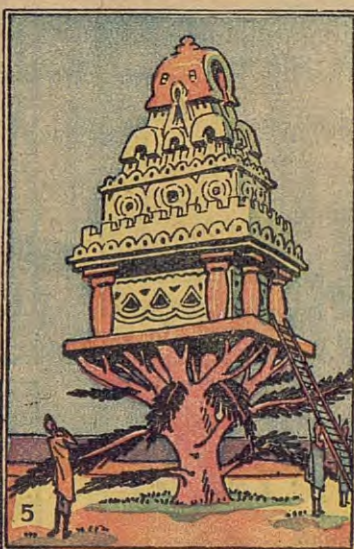
Aquestes foren les paraules que el rei Pan-i-llu de la tribu dels Secard'ins pronuncià en acomiadar-se d'ell el seu antipeda, el qual en arribar a Europa s'afanyà a colgar amb tots els miraments la preciosa llavor en el seu jardí.

Però, tornem als Secard'ins: — El Palau em fa moviment, — exclamà esverat el rei:

Mestrestant l'explorador esperava ansiós l'indici de que l'arbre anava a expandir-se, però els jorns passaven inútilment.

En Pan-i-llu a l'altra part de món, veia com paulatinament el seu bell palau de marbre anava enfilant-se empès per una planta que havia anat a créixer sota mateix.

L'explorador s'havia fet vell esperant, quan el palau del rei dels Secard'ins era un estatge aeri inexpugnable. O, misterioses coincidències i insolubles lleis de la naturalesa!

Però com no volem que els nostres llegidors pateixin més, anem a revelar-els-hi ço que sempre ignoraven el simpàtic explorador i el bon rei antipoda: La llavor havia sigut plantada cap-per-avall.

Prat

UN BON COP DE PUNY

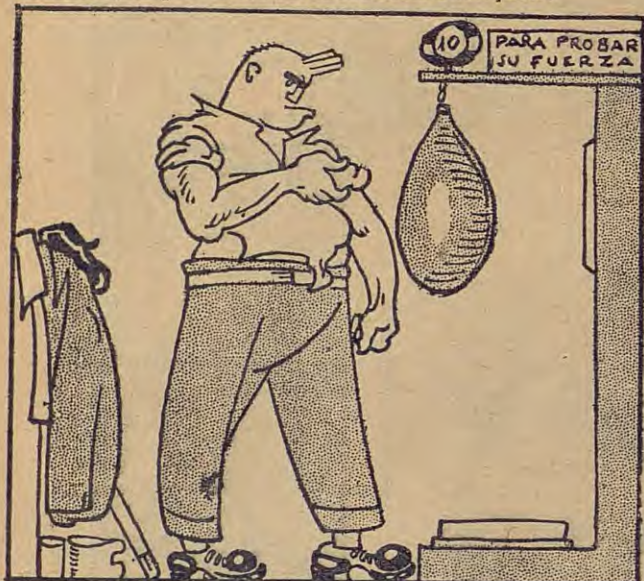
per XIRINIUS

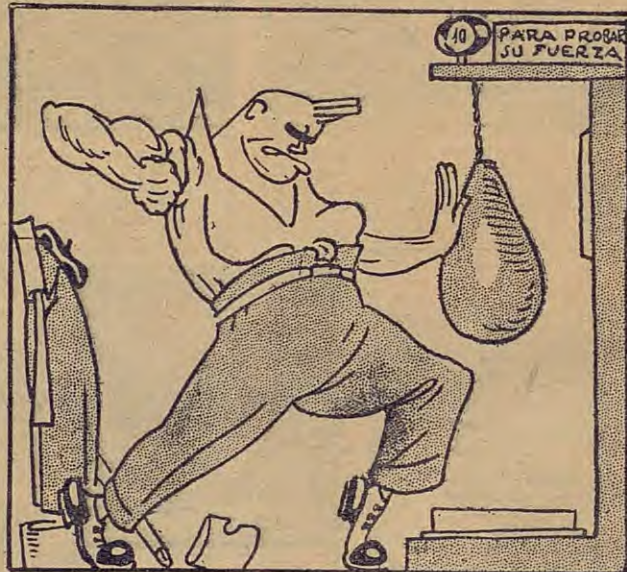
En Cristòfor Punyferm, un «pes fort» amb més força que un bou, vol comprovar les seves facultats atlètiques...

mitjansant una senzilla moneda de deu cèntims que deu introduir-se en un lloc apropiat de la màquina.

Mes les coses cal fer-les amb cura. En Cristòfor necessita posar-se en completa comoditat. Una vegada a punt...

el nostre home clava el cop de puny més fort que hom pugui imaginar-se, resultant que la màquina...

no podent resistir la batzegada, es doblega i s'aixafa amb gran soroll de ferramenta. Però en lloc del número esperat...

marcant la força, veu un «pes ploma» que li demana una altra moneda, car la depositada abans no és de les legals.

UN CARTERISTA MOLT LLEST

Dibuixos de CORNET

per ERNEST M. FERRANDO

mic lector: jo sóc un home perillós, un home poc recomanable, un home l'amistat del qual més aviat et serà perjudicial; en fi, clar i català, amic lector, jo sóc un lladre.

La meua especialitat consisteix en robar carteres. Quan l'ocasió em proporciona una víctima jo la observo, la espio a cua d'ull i un cop arriba el moment propici poc a poc li introduïxo un dit dins la butxaca, li introduïxo dos, tres, si cal

i... és possible, li introduïxo tota la mà i abans que ningú se'n adoni (i menys la víctima) la cartera és meua.

Sóc tan destre en el meu ofici que mai de la vida no he sofert cap contratemps. La meua discreció, la meua habilitat i netedat en el treball em proporciona un èxit cada dia. No desitjo amics ni col·laboradors; amb la Isabeleta en tinc prou i sobrat: No vinc a dir que l'Isabeleta sigui cap còmplice ni cap ajuda, és la meua nòvia, res més, ve't aquí.

Avui és dissabte; un bell dissabte de primavera; cal que m'espavili per passar be la festa. Pel regular les tardes de dissabte ofereixen excel·lents aventures: la gent es belluga més que altres dies, sembla menys recelosa, la esperança de passar un bon diumenge li dóna certa cordialitat. És trist en tals estats d'ànim haver de donar cap disgust a ningú però, què volen? el meu ofici és tan ingràt... pels altres!

Ara són les cinc de la tarda; comença l'hora del crepuscle el moviment per les Rambles és extraordinari. Els tramvies van plens. Ve't aquí el moment propici. Mans a la feina, Sebastià!

Un lloc estratègic és la Rambla de Sta. Mònica. Jo el prefereixo a tots els altres. Hi han molts badocs, molts forasters hi ha el Banc i...

Dissimulo; lleixo el diari tot passejant. No obstant, ara el meu ull dret, ara l'esquerra, ara tots dos alhora guaiten per sobre el paper, vigilen... Els dissabtes hi ha més gent que descansa; un bitllet de mil pessetes es divideix en deu de cent, en vint de cinquanta, un de cent en quatre de vint-i-cinc o en plata. La plata no m'atreu; tampoc no val la pena d'exposar-se.

Però... atenció. Del Banc surt un cavaller; el seu aire satisfet és revelador. Segur que aquest home porta més de cinc mil pessetes a la cartera; seguríssim! Tinc un ull... *c'est mon homme*, la meua víctima. Que en tens de sort, Sebastià!

Quin tramvia pren el meu cavaller? un 30? no; un 21?

Gràcia-Rambles! Magnífic! El tramvia corre com un vol d'orànetes. Cap inconvenient. Jo l'agafo a tota marxa... Té! ja sóc a la plataforma. La meua víctima és al meu costat. És un senyor simpàtic, sembla un propietari rural. Fuma un *havano* i ofereix un *egipci* (un propietari rural refinat, no!) al cobrador. Tots dos parlen, però jo no prenc part en la conversa. Fóra manca de tàctica. Sebastià és llest.

Quan el tramvia arriba al Pla de la Boqueria, senyor, quina gentada! el públic vol pujar alhora pels quatre pujadors. Tothom protesta, tothom vol tenir raó. Jo, indiferent, m'atanso a la meua víctima, com l'enamorat a l'enamorada... Maltiat-siga! Un gran pagesàs se'm posa entremig, em talla el pas. Quin mala bèstia! Tal com m'ho esperava: el pagès m'ha desfet el pla. Hem arribat a la Plaça de Catalunya, el cavaller ha baixat del tramvia i amb ell, aïll les cinc mil pessetes. Jo m'encenc d'ira. Estic segur que la meua cara és blanca de

ràbia. Y el pagès sense moure's; sembla una bota. Si pogués li donaria tal cop de peu que el faria volar fins la teulada de l'estació de Sarrià. Una senyora que entra s'indigna amb ell perquè no la deixa passar; jo li dono la raó. El pagès em mira amb cara de bleda.

En arribar al baixador del Passeig de Gràcia el tramvia es buida el suficient perquè el pagès i jo ens llencem sobre un seient lliure, com desesperats. No hi ha cap conflicte, però, (que és el que jo desitjava per esbravar la meua còlera) i el pagès assoleix seure davant de mi.

Aviat quelcom crida la meua atenció, quelcom que ja hau-

ria observat inconscientment però que cap interès tenia per mi fins ara. El pagès no deixa de portar-se la mà a la butxaca interior de l'americana. Què hi porta que tant li interessa? Una sobtada alegria s'apodera de mi. No hauria pujat també aquest pagès a la Rambla Sta. Mònica? Qui negarà que venia de cobrar una gran quantitat al Banc? Sí, sí; el seu neguit el delatava, aquella mà que tot sovint desapareixia a la butxaca palplant-hi quelcom (quelcom de gran valor) que tenia un fort interès en no perdre, en conservar, què altra cosa podia ésser que un preciós feix de bitllets?

Un somriure resumeix les meves deduccions, somriure que s'enllaça amb aquell altre que em produeix la satisfacció de venjar-me d'un individu que acaba de destorbar-me un negoci amb risc de passar un diumenge més ensopit que una foca.

Per fi arriba el final del trajecte. Tothom s'aixeca del seient, tothom s'arrepresa a la sortida. És el moment, Sebastià! El pagesàs sembla que vol esclafar-te amb el seu ventre voluminós. Tot dient-li entre dents: *bada, imbècil!* li fico tota la mà dins la butxaca on porta els bitllets, sense cap por d'ésser sorprès...

Res; sols un paperet minúscul, insignificant... un bitllet, un bitllet, si un bitllet de tramvia!! heu's aquí el que tant de neguit produïa al pagès!!!

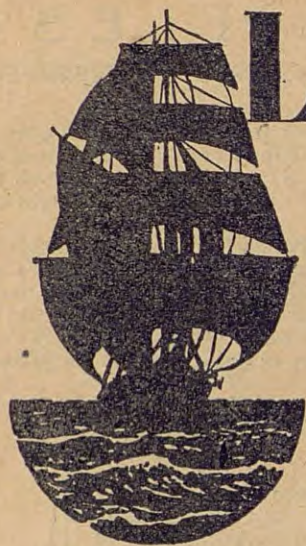
Mentre em mirava el paperet amb aquella cara que el lector amic (perdó!) pot suposar, un nen que passa pel meu costat acompanyat del seu papa, observà:

— Potser a aquest home li han donat el cap i cua.

No cal dir que si en comptes de trobar-nos al carrer de Salmeron arriba a ésser al desert del Sahara, jo, a aquell nen me'l menjo cru.

ERNEST M. FERRANDO

LAU ^o les aventures

d'un aprenent de pilot, per CARLES SOLDEVILA

(Continuació)

— Crec que ens convindria arribar fins a Santos. D'allí podríem embarcar cap a Rio de Janeiro i aleshores cap on encaminaven llurs investigacions les vostres senyories.

Així ho varen fer. Uns quants mestissos varen negar-se a seguir-los. D'altres exigiren més soldada. Navegant aigües amunt

arribaren després d'una penosa travessia, a Curitiba i després a cavall guanyaren el port de Santos. Un mes després, eren a la capital del Brasil on llurs passaports i recomanacions els guanyaren una protecció extremadament eficaç i complimentosa de la part del Virrei.

La idea que havia emès M. Briolles en un instant de desvari científic, no va resultar irrealitzable. Hom consultà l'Acadèmia de París, implorà l'autorització del Rei de França i després de deu mesos d'espera i de preparatius, tots els membres de l'expedició amb un oficial portuguès anomenat Joan d'Almeida, que el Virrei designà per acompanyar-los, embarcaren en una fragata que els havia de dur fins a la desembocadura de l'Amassones.

Mme. Biard i la seva filla, tot i que ningú els ocultà els perills i incomoditat de l'expedició, tot i que l'estada a Rio de Janeiro havia de resultar-los més segura i agradable que no pas a Asuncion, volgueren de totes passades seguir a M. Biard.

Lau se'n alegrà, per bé que ell mateix no aconseguís destriar gaire els motius de la seva alegria. Aquella temporada que havien passat a Rio de Janeiro no havia estat massa bona per al seu amor propi, ni per altre sentiment més pregon que en els seus darrers mesos havia aconseguit la maduresa d'una veritable passió. No havia perdut un sol instant la confiança dels acadèmics que s'havien avesat a considerar-lo com una mena de geni tutelar que els llevava de sobre la incòmoda necessitat de tenir iniciatives. Menys encara la simpatia de Mme. Biard que, contenta d'haver descobert des del primer dia les excel·lents qualitats de l'aprenent de pilot, no perdia ocasió de celebrar-les davant de propis i estranys.

Per contra, Mlle. Biard es mostrava amb aquella fredor artificiosa que usen les persones que volen mantenir barres que totes les circumstàncies conspiren per eliminar. Semblava talment que el seu orgull i la seva coqueteria reaccionaven contra l'atmosfera de benevolència que els altres expedicionaris congruïaven alentorn del barceloní. No sols es limitava a tractar-lo amb cerimònia; de més a més, acceptava amb palesa satisfacció els homenatges del Dr. Senièrgues.

Alicia Biard s'havia enamorat realment del Dr. Senièrgues? La cordialitat que havia arribat a establir-se entre ella i En Lau en la darrera etapa del seu viatge des d'Asuncion al Guatemy no significava res?

El pobre minyó s'atabalava a còpia de preguntes que cada hora es contestava d'una manera diversa. Era una veritable tortura. I tanmateix, s'alegrava de no veure-la acabada de cop-i-volta per una separació. Puix que Mme. Biard i la seva

filla els acompanyaven a fer el colossal viatge des de Parà fins als Andes, el problema seguia plantejat. Encara sota la mirada indiferent de Mlle. Biard, ell podria cercar-li noves solucions imaginàries, amb aquella infatigable fúria que esmercen els enamorats en aquesta mena d'exercicis.

Ba! Lo essencial era no separar-se d'ella, baldament cada minut de presència hagués d'enfondir la seva desesperació.

De l'Atlàntic als Andes pel riu de les Amassones

El riu Maranyon o de les Amassones, el més gran del món, travessa gairebé de banda a banda l'Amèrica meridional, molt pròxim sempre a la línia de l'Equador. Eren aquestes circumstàncies, unides al misteri que voltava encara bona part del seu curs i dels seus afluents, allò que seduïa els acadèmics, empesos sobretot per l'ambició de contribuir a l'establiment de la figura de la terra mesurant els graus del meridià entre Quito i Cuenca del Perú, llocs temps ha assenyalats en les sessions de llur acadèmia com força avinents per aquesta operació.

No creien pas trobar a les vores del gran riu el país fantàstic de Eldorado que dos segles abans havia fet somniar a tots els aventurers del món; no tenien tampoc la esperança de topar amb les amassones que hi va veure l'espanyol Orellana, el primer home blanc que el navegà des del Perú fins a l'Atlàntic, ni d'arribar al cèlebre Llac d'Or de Parima. Però al voltant d'aquell riu immens, de més de mil llegües de longitud, veritable mar d'aigua dolça, hi havia encara tantes coses ignorades o mal establertes! Ni el seu naixement, ni el seu curs constaven encara en cap carta fidedigna; les relacions de viatge que havien escrit el Pare Acuña, jesuïta espanyol, ni l'exploració del jesuïta alemany Pare Samuel Fritz, no oferien cap garantia seriosa.

A la ciutat de Parà, dins un dels braços que volten la gran illa de Marajo, a la desembocadura de l'Amassones, desembarcaren de la fragata i s'acomiadaren de l'oficial portuguès que, abans de deixar-los els recomanà al governador de la part del Virrei. Pocs dies bastaren per armar un petit bergantí on pogueren encabir-se còmodament els acadèmics, Mme. i Mlle. Biard, Lau, el Roig, l'indi Cuaty, que no els havia abandonat, dos esclaus negres i trenta remers indis.

— Què em deieu de navegació incòmoda, de perills sens nombre, de sofriments sens mida? — exclamà mig rient Madame Biard, al cap de sis dies d'haver sortit de la ciutat de Parà, aigües amunt. — Feia mesos, feia potser dos anys que no gaudia de les comoditats que tinc a bord d'aquest bergantí.

Mme. Biard tenia raó. La cortisaneria i generositat dels portuguesos els havia voltat d'un sens fi de providències. Precedint-la anava una canoa que, a més de proveir-la de

pesca abundant, els fornien tota mena de fruites i avisava llur arribada a cada escala perquè si volien baixar en terra trobessin aparellat hostatge. Això, agregat a la magnificència sobirana del bosc tropical, donava al viatge un caient de somni o de fatilleria que Mme. Biard i la seva filla, no preocupades com llurs companys per la mesura de la latitud, la desviació de la brúixola i el davallament del baròmetre, assaborien amb singular intensitat.

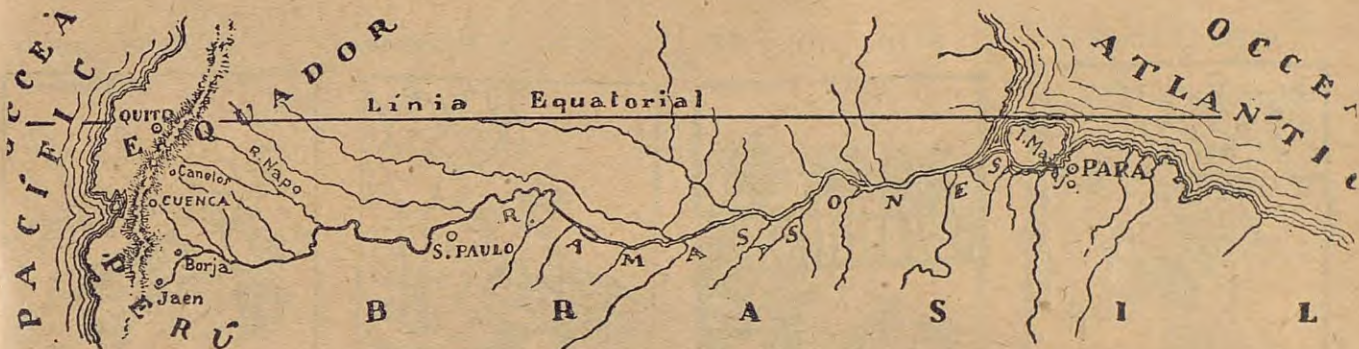
Al cap de vuit mesos, eren a Borja, missió espanyola, després d'haver deixat amb infinita recança el bergantí portuguès que els havia dut amb tanta felicitat fins a San Paulo. Aleshores els expedicionaris es varen dividir; La Condamine, Groult, M. Briolles, el Roig i part de l'escorta empenyueren el camí de Quito, a través de la serralada andina i la família Biard, el Dr. Seniergues, el pintor Godin, Lau, i la resta de l'escorta per un afluent de l'Amassones, anomenat Paule, arribaren fins a Cuenca del Perú. Tres mesos després, començaren les dues comissions el seguit d'observacions as-

— Oh, sí! — va fer Mlle. Biard.

Lau, coneixent de sobres a què al·ludien les dues dames, va trobar lleig de parlar-ne, aprofitant aquella arma que li posaven als dits per fer mal al que havia considerat moltes estones com el seu rival afortunat. Sabia de quina manera deslleial el Dr. Seniergues havia suplantat a un cavaller anomenat Didac de Leon en l'amor d'una dona dita Manuela Quesada i els blasmes que havia suscitat aquesta feta; sabia detalls, sabia circumstàncies que aquelles senyores segurament ignoraven, però per un sentiment de noble delicadesa va fer el desentès i cuità a acomiadar-se.

L'aldarull

Feia set mesos que la comissió treballava, una part a

tronòmiques que els havien de portar a mesurar els graus del meridià entre la línia equatorial, molt pròxima a Quito y la vila de Cuenca.

Per a les dues dames, la vida prengué aviat un ritme igual i monòton; sortosament mai no restaven gaires dies sense veure M. Biard i algun dels seus companys. El Dr. Seniergues, que no prenia part en les investigacions, no deixava de visitar-les sovint i Lau feia ràpides aparicions com si fos una mena d'oficial que ve a prendre ordres i tot seguit es retira.

— On aneu tan depressa? — li deia cada vegada Madame Biard. Sembla que les cadires d'aquesta casa siguin ericades d'espines. No hi seieu mai ni cinc minuts.

Un dia, després d'aquesta acostumada queixa, que Lau tractava de contestar amb qualsevol excusa, Mlle. Biard va dir amenaçant-lo amb l'índex:

— No li demaneu més la causa de les seves presses, mamà... Jo la sé... En aquesta vila hi ha noies molt boniques i el senyor Lau, sabeu?, n'està enamorat...

Lau va esdevenir vermell com si efectivament Mlle. Biard hagués posat el dit a la llaga.

— No, Mlle. Alicia, no. Us asseguro que us equivoqueu — va fer amb una energia absolutament desproporcionada al to de plaça que havia usat ella.

Mare i filla es varen mirar una mica sobtades.

— No? — va respondre Mlle. Biard així que va tornar de la seva sorpresa. — Aleshores us diré que no sou home de gust perquè de boniques en són les noies d'aquesta banda.

— Tal vegada algun dia us podré demostrar que sóc home de gust, precisament perquè no em roben el cor — va dir Lau defensant-se.

— Això és un jeroglífic — va fer Mme. Biard, aclucant els ulls amb una expressió benèvola que podia dar entenent que havia trobat la clau d'aquell i d'altres jeroglífics. — Sigui com sigui, més m'estimo la vostra misteriosa indiferència que no els apassionaments del Dr. Seniergues.

Quito, a l'Equador, l'altra a Cuenca, en el Perú. Les observacions simultànies dels dos grups eren a les acaballes; l'objecte era atès. L'hora en que les dues branques científiques es tornessin a juntar a Santo Paulo, primer port portuguès sobre l'Amassones per embarcar en el bergantí que els hi esperava, era pròxima.

Estava escrit, tanmateix, que llur estada al Perú no havia d'acabar amb la mateixa benhaurança amb que havia començat. La conducta de Seniergues es féu cada cop més imprudent i bel·licosa. Un dia trobà al carrer a En Didac de Leon, l'antic promès de Manuela Quesada, i amb l'excusa que l'havia mirat amb menyspreu, desenvainà l'espasa i l'escometé. L'hauria travessat segurament si no hagués rel·liscat i caigut. Dos cavallers que acompanyaven En Didac de Leon foren amatenats a evitar que, en alçar-se de terra l'impetuós doctor, ocorregués un duel entre ell i l'ofès que l'esperava ja amb l'espasa als dits.

L'endemà, hi havia una festa de braus a la plaça de Cuenca. Seniergues, ple d'una insolència admirable, però no recomanable, havia entrat a saludar diverses famílies en llurs llotges. Finalment aparegué en la llotja on seia la família de Manuela Quesada i va posar-se a parlar amb ella. Aquella aparició produí un pessim efecte en els nombrosos amics de Didac de Leon.

El pare de Manuela Quesada, al qual Seniergues havia curat durant una llarga malaltia, passejava per la plaça, portant als dits una espasa i el rostre cobert amb una ridícula careta, igual que moltes altres persones del seu braç. Poca estona després trobà un seu parent disfressat de manera semblant i tots dos varen posar-se a simular un desafiament.

(Continuara)

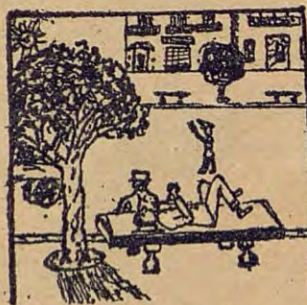
Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 285 — JOSEP M.ª CARRERES

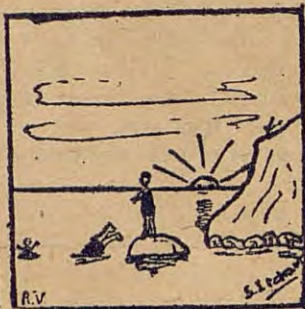
N.º 286 — SALVADOR ITCHART

N.º 287 — BALDIRI LEAL

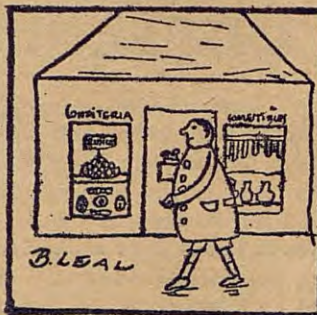
N.º 290 — ROSA BUSQUÉ

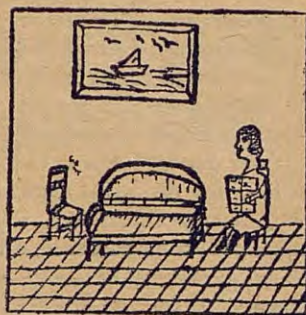
De tots els gustos del món
el que més m'agrada a mi,
és fer-me un tip de dormi
quan vaig retrassat de son

A mi m'agrada nedar
y així passo el mati
però tinc de vigilar
que no se'm menji un jelfi

Tant el dolç m'arriba a plaur
que vull ser-ne confiter
treballar i menjar dolços
serà per mi un gran plaer

A mi lo que més m'agrada
perquè hi ric i m'hi distrec
és llegir cada setmana
el número del VIROLET

N.º 219 — A. MORAGUES

N.º 292 — E. PUIG-JOFRE

N.º 293 — F. WEBERMAM

N.º 294 — LLUIS FLAQUER

A mi m'agrada
jugar a futbol
sobre tot amb deliri
amb en Baldiri

El que més m'agrada
es jugar amb el camió
i quan li dono corda
corre més que jo

Com que tinc pocs quartets
i el treballar no m'agrada
me'n vaig a cercar bolets
a la muntanya pelada

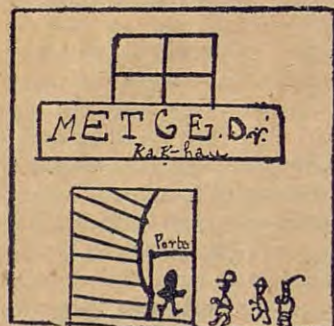
A mi em plauria pintar
per guanyar un bon jornalet
i per poder presentar
molts treballs al VIROLET

N.º 295 — ATILA FEITO

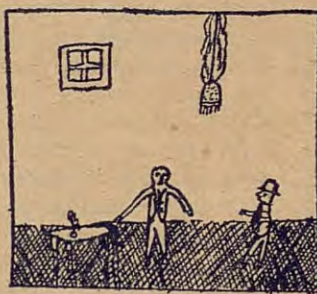
N.º 296 — PERE FOLGUERA

N.º 207 — JACINT BATLLE

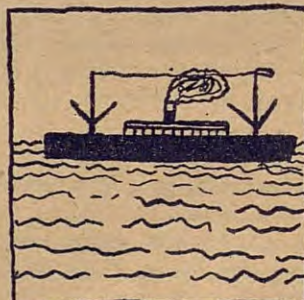
N.º 298 — CONCEPCIO GUITART

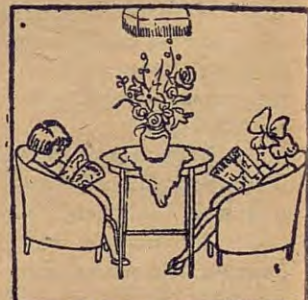
Em plauria molt ser metge
i tenir forces clients
que fossin condescendents
i patissin tots del fetge

A casa tinc un tinter
que n'estic enamorat
pels moltíssims anys que té
i ser de cristall tallat

A mi molt m'agradaria
d'un vaixell lleuger, com l'aire
poder ser-ne capità;
però no vull estudiar gaire

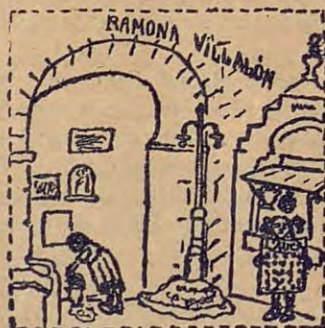
De tot lo que més m'agrada
i passo més bell ratet
es llegir els setmanaris
«Patufet» i VIROLET

N.º 299 — RAMONA VILLALÓN

N.º 300 — JOAQUIM URGELL

N.º 301 — MANEL PALET

N.º 302 — SALVADOR ITXART

Que m'agrada fer? viatjar
i anar a Monserat
i l'auca poder comprar
que en Junceda ha dibuixat

Jo estic aficionat
als esports de natació
i jo nedant he voltat
tots els mars de la nació

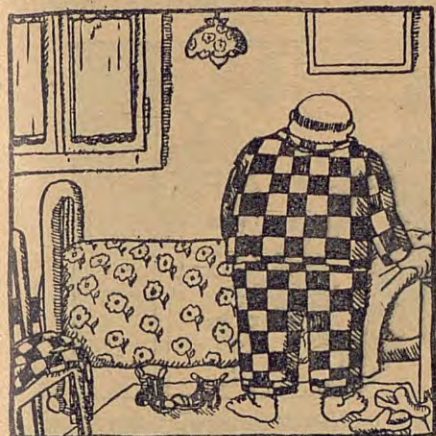
Jo faria de porter
de porter prò de futbol
i fent-ho bé com ne sé,
mai me farien cap gol

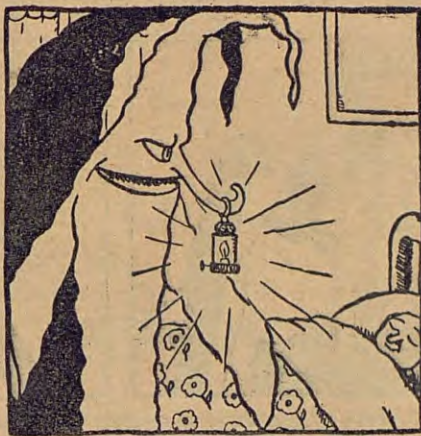
La meua afició és caçar
però corro el greu perill
de haver-la de deixar
car no mato ni un conill

Rodolins incomplets

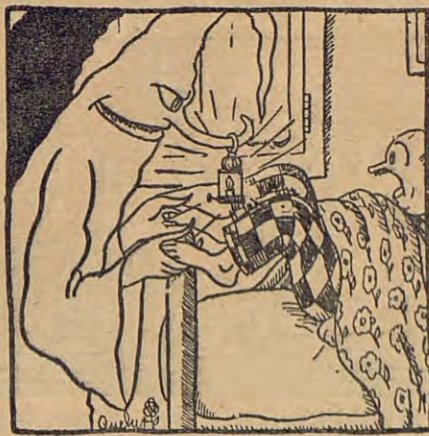
El fantasma

A les onze de la nit

Quant en tot regna la calma

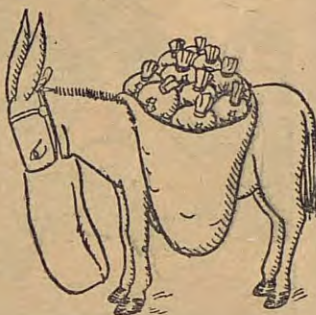

Qui fent crits i merremeus

FRASE FETA

Solucions al número passat

Rodolins incomplets: 1. A la tarda la Mercè, acostuma a pendre te. 2. En reserva una miqueta, per a darlo a la mixeta. 3. Qui més alegra que un xotis, després se'n llepa els bigotis. Frase feta: Oli en un llum. Jeroglific: Mes val un bocí de pa, que un fart de badallar. Entreteniment: Un tub de dentífric.

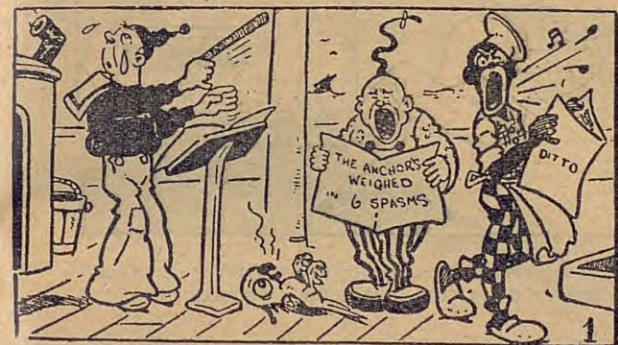
JEROGLIFIC

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

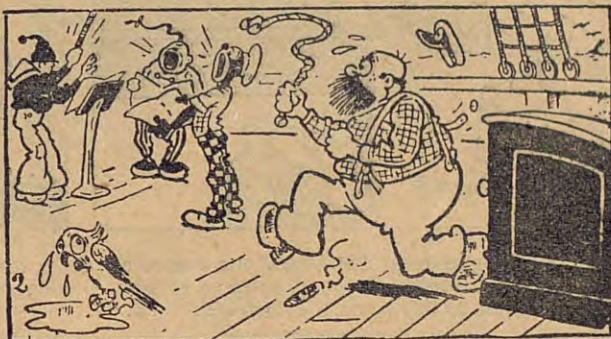
EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

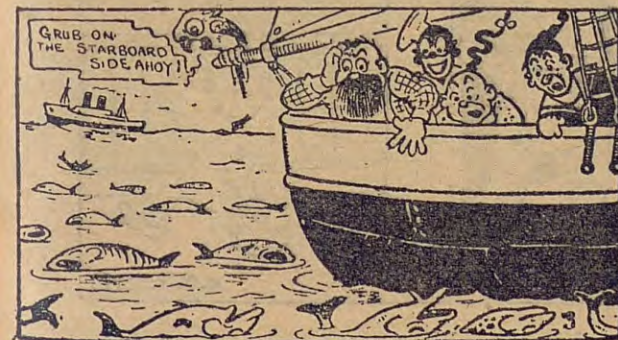
EL PODER DE LA MÚSICA

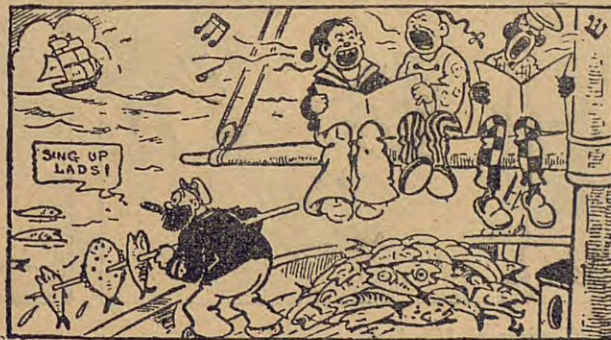
Els tripulants del «Despista» canten una cosa trista

El patró es va enfadar i els hi volia pegar

O espectacle inaudit! tot el peix se'ns ha adormit!

Mentres segueixen cantant el capità va pescant

(Del Comic Cuts)

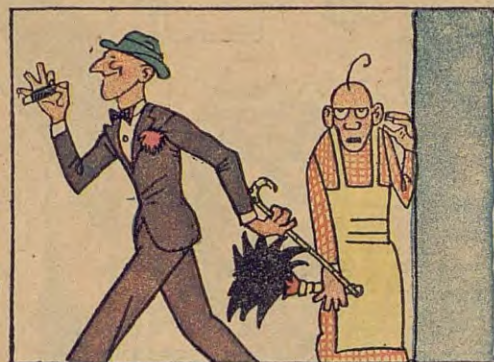
Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4
Impremta carrer de Mahtaner, núm. 24 interior

INVENT MERAVELLÓS

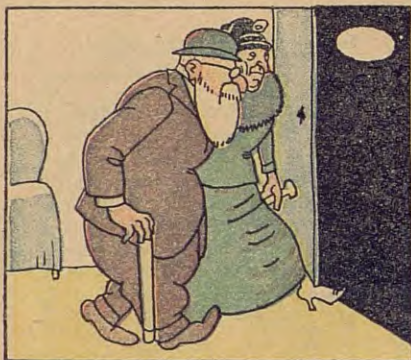
per CASTANYS

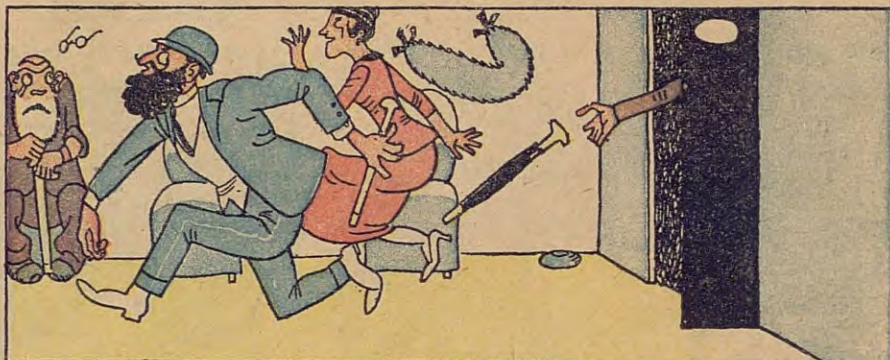
El savi Nicodemus Retorta, després de passar-se cinquanta anys tancat en el seu laboratori, aconseguí descobrir una fórmula de Protocalciborofosfohidrotado per fer tornar jove. Tots els demés savis se'n feien creus.

L'endemà, en Nicodemus Retorta sortia de casa seva completament transformat, amb gran admiració del seu criat que gairebé no el coneixia.

Cada dia, a l'hora de la consulta la sala de rebre s'omplia de vells gairebé centenaris...

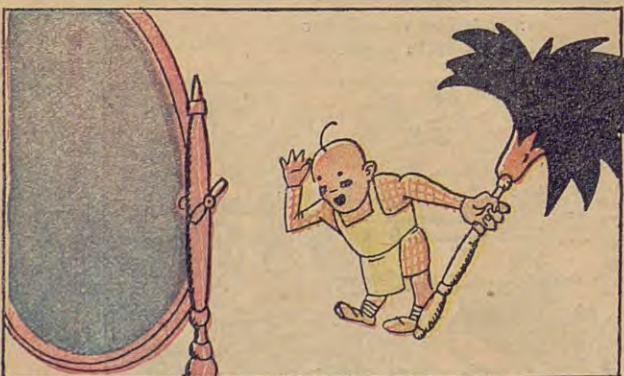
que sortien de la visita amb cinquanta anys de menys, donant mostres d'estar en la flor de la joventut i movent gran xibarrí. No cal dir que en Nicodemus Retorta es féu milionari en pocs dies.

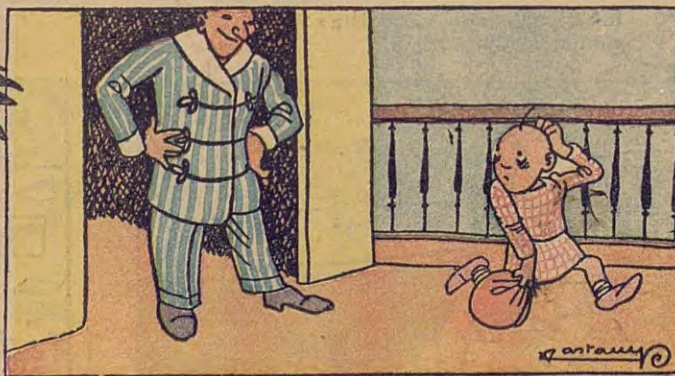
El seu criat tingué desig de treure's uns quants anys de sobre. Una nit, sense fer remor, entrà en el laboratori i birlà un pot de Protocalciborofosfohidrotado.

En arribar a la seva habitació es posà a traguejar de valent, sense preocupar-se de la dosi, que tampoc coneixia.

Però, oh dissort! L'endemà al matí observà astorat que per efecte de la meravellosa droga havia retornat a la seva tendra infantesa

I, es clar, en Nicodemus Retorta, com que va trobar que era ridícul de tenir aquell esquitx de criat, el va despedir. Heu's aquí el que va sortir-hi guanyant!